

РЕШЕНИЕ

№ 2616

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2493** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Изпратено е по компетентност от СРС.

Образувано е по искова молба на Е. Д. М. срещу Народното събрание на Република България, с която се иска да му бъде присъдено обезщетение в размер на 20 000лв. за претърпени неимуществени вреди от бездействието на ответника в периода от 02.03.2022г. до 13.06.2022г. да се произнесе по подадени от него жалби №ПГ-47-2134-Е-11/02.03.2022г.; №ПГ-47-2134-Е-12/02.03.2022г. и №ПГ-47-2134-Е-13/02.03.2022г. по вх. Регистър на Народното събрание. Със същите ищецът твърди, че е подал сигнал за извършени престъпления и корупция по високите етажи на властта в РБългария, както и извършени и срещу него престъпления. Твърди се в исковата молба, че жалбите са подадени до НС на основание чл.205, ал.2 от НПК. Заявява, че служителите на Народното събрание не си спазват задълженията по чл.205, ал.2 от НПК и от това бездействие той е претърпял вреди. Счита, че задължения за действие по неговите жалби са имали Комисията за противодействие на корупцията в НС на РБ, Комисията по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите в НС на РБ, Комисията по конституционни и правни въпроси в НС на РБ, комисията по вътрешна сигурност и обществен ред в НС на РБ. Твърди злоупотреба с право и бездействие, с което са му нарушени правата на добра администрация и право на ефективни правни средства за защита от престъпни посегателства по правото на ЕС и ООН. От посоченото ищецът твърди, че е претърпял

жесток психически тормоз, от което се е разрушило здравето му, развил паник атаки, депресия и хипертония, изпитал болки и страдания, безпокойство и страх, отчаяние и безнадеждност.

С уточнение на исковата молба от 23.09.22г. по указания на СРС, адв. Ю. – процесуален представител на ищеца посочва като представляващ ответника – Председателя на Народното събрание. На указанието да уточни по какъв начин са нарушени правата на лицето и конкретно кои права, адв. Ю. в уточнението заявява, че от него се иска да извърши правна квалификация на иска, което не е сред задължителните реквизити на исковата молба, съгласно ГПК, а от друга страна в първоначалната искова молба са посочени правата, които ищецът намира, че са му нарушени. Допълнително се уточнява, че се претендира лихва върху главницата от 20 000лв. от датата на предявяване на иска до окончателното плащане на обезщетението. Безпокойството и страха му са били предизвикани от липсата на държавност и от това, че тази обстановка ще продължи и занапред в България.

На 22.11.22г. е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Същият смята иска за недопустим и неоснователен. Заявява, че твърденията, от които произтичат исковите на ищеца са свързани с дейността на постоянни парламентарни комисии от състава на 47-то Народно събрание, което е разпуснато на 01.08.2022г., поради което е изключена процесуалната легитимация на 48-то НС и спрямо същото производството следва да бъде прекратено. Подробни съображения са развити във връзка с неоснователността на исковата молба. От тях става ясно, че с трите жалби до Народното събрание ищецът се оплаква от извършени според него престъпления от магистрати във връзка с конкретни наказателни производства на Апелативния СНС и ВКС, и иска на съдиите от двете правораздавателни институции да се образува досъдебно производство или жалбите да бъдат изпратени по компетентност до Прокуратурата на РБългария. В жалбите се изразява несъгласие с постановени съдебни актове, което ищецът е обвързал с изводи за корупция. Ответникът моли да се прекрати производството поради недопустимост, а в случай, че исковата молба се разгледа по същество, да се отхвърли иска като неоснователен и недоказан. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

С Разпореждане от 05.04.23г. съдът е указал на ищеца да уточни:

- 1.Кои конкретни органи и/или длъжностни лица на ответника са бездействали и в резултат, за него са настъпили твърдяните неимуществени вреди.
- 2.По силата на коя конкретна нормативна разпоредба са били длъжни, именно в качеството си на органи и/или длъжностни лица на ответника да уведомят незабавно органа на досъдебното производство за подадените до тях три броя жалби, съдържащи сигнали за извършени престъпления.

Постъпило е уточнение на 20.04.23г. от ищеца, който освен общи текстове от МПГПП на ООН, ЕКЗПЧ, ХОПЕС, ДЕС и директиви на ЕС, конкретно посочва чл.205, ал.2 от НПК като разпоредба, по силата на която органът, който е бездействал и му е навредил - Народното събрание е било длъжно да разгледа жалбите му и да ги прати по компетентност на органите на ПРБ, МВР, НСлС, ДАНС, ГДБОП, ГДНП.

Адв. Ю. е подал молба на 18.04.2023г., в която е уточнил, че Народното събрание е държавният орган, който упражнява законодателна власт и в рамките му не са налице други органи. Не смята, че има задължение да конкретизира кои точно длъжностни лица отговарят за тази дейност, а и това е според него ненужно, доколкото искът е предявен срещу НС. Посочва отново разпоредбата на чл.205, ал.2 от НПК като норма,

която задължава НС да предприеме съответните действия.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с адв. Ю., поддържа исковата си молба.

Ответникът – Народното събрание на Република България се представлява от юрисконсулт С. и юрисконсулт Г., които оспорват исковата молба като неоснователна и недоказана. Считат, че не е доказан фактическият състав на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ – твърдяното бездействие от страна на Народното събрание, в качеството му на законодателен орган, според правилата, разписани в Конституцията, липсва и причинно – следствена връзка. Постъпили са подробни писмени бележки на 10.04.24г. Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. също счита, че исковата претенция е неоснователна и недоказана, подкрепя изложените съображения на ответника по иска. Административният съд С. – град, 11 състав, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Лишеният от свобода Е. Д. М. на 02.03.2022г. е подал три броя жалби, заведени в деловодството на Народното събрание на Република България с вх. №№ ПГ-47-2194-Е-11, ПГ-47-2194-Е-12 и ПГ-47-2194-Е-13 (в исковата молба при изписването на номерата е допусната грешка), адресирани до Комисия по превенция и противодействие на корупцията, Комисията по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите, Комисията по конституционни и правни въпроси и Комисията по вътрешна сигурност и правен ред, всяка от които жалби, ведно с приложенията е със съдържание съответно 20, 62 и 20 страници.

Жалба с вх. № ПГ-47-2194-Е-11/02.03.2022г. е представена от ответника и е приложена на лист 34 от делото. В нея се твърди, че Е. М. е бил противозаконно осъден по непредявени обвинения по НОХД 102/2018г. на АСНС и КНОХ 1018/2019г. на ВКС, което според жалбоподателя представлява извършено престъпление от магистрати по поръчка на министър – председателя Б. Б.. Твърди се, че съдиите си „измислиха двама нови съизвършители“, които лица не са отразени в обвинението по пр. пр. 431/2013г. на СП. Заявява се, че съдиите по цитираните дела, без да имат правомощие за това са допълвали, добавяли, изменяли, надграждали обвинението, измислили са нови фактически положения, разкрити незаконно в хода на наказателното производство, извън предмета на делото, очертан с обвинителния акт. Жалбоподателят счита, че така съдиите са извършили срещу него престъпления по чл.282, ал.2 и 3 от НК, чл.142, ал.2 и 4 от НК, чл.321, ал.3 от НК и иска да се извърши разследване срещу посочените в жалбата лица за противозаконно лишаване от свобода, чрез осъждане по непредявени обвинения по поръчка на Министър – председателя Б. М. Б. като жалбата се препрати по компетентност на органите на досъдебното производство и на Прокуратурата на РБългария. Към жалбата са приложени части от обвинителен акт по пр. пр. 431/2013г.; мотиви към присъда от 05.06.2019г. на Апелативния специализиран наказателен съд по ВНОХД №102/2018г., Решение на ВКС №242 от 2020г. (датата и номера на делото не се чете);

Втората жалба с № ПГ-47-2194-Е-12 на лист 54 е със идентично съдържание, приложенията към нея отново са обвинителния акт по пр. пр. 431/2013г. на СП (в цялост), мотиви към присъдата на АСНС по ВНОХД №102/2018г., Решение №242/16.04.2020г. на ВКС по н. д. №1018/2019г. (в цялост)

Третата жалба с вх. № ПГ-47-2194-Е-13 по същество преповтаря написаното в предишните две. Жалбоподателят заявява, че е бил поръчан да бъде показно осъден за наездание, по непредявени обвинения за грабеж, като съдиите от АСНС и ВКС, които

са гледали делото срещу него са разкрили седем нови фактически положения, които не се съдържат в обвинителния акт. Поради това иска да се образува досъдебно производство срещу съдиите за неспазване на правомощията им. Заявява, че бившият министър - председател е създал корупционна система с участие на съдиите, които са го осъдили по обвинения, които не са му предявени, за да отчита осъдителни присъди пред Евро институциите. Приложени са отново обвинителният акт, мотиви към присъдата от 05.06.2019г. на АСНС, решението на ВКС по делото на М. №242/16.04.2020г.

Освен горните, ответникът е представил и Жалба с рег. № К. -472194 – Е-1 /23.03.2022г., подадена чрез затвора С., където е заведена с рег. № 1707/18.03.2022г. В нея се излагат същите твърдения, а именно: че е осъден по непредявени обвинения по поръчка на министър- председателя, за назидание, за да се отчитат осъдителни присъди пред обществото и Евро институциите. В Жалба с рег. № 1786/22.03.2022г. по описа на затвора С. и рег. № К. – 2194 – Е-1/23.03.2022г. по деловодния опис на Народното събрание Комисия по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите (на лист 138 от делото) се повтаря същото изложение и са приложени части от същите писмени документи.

С писмо изх. № К. – 47-2194-Е-1/30.03.2022г. Председателят на Комисията по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите в 47то Народно събрание на Република България проф. А. Ч. е препратил по компетентност Жалба с рег. № К. -472194 – Е-1 /23.03.2022г. от Е. Д. М. на Министъра на правосъдието Г-жа Н. Й., като е изразил вярването си, че ще се извърши необходимата проверка и ще се уведоми подателя за резултатите от нея.

В хода на съдебното производство по делото са разпитани свидетелите М. Г. Ц., изтърпяващ наказание лишаване от свобода, който заявява, че с ищеца М. към 02.03.2022 г. са били заедно в 5 група в С. затвор, били са килия до килия през 2022 г., 2021 г., 2023 г., а през 2022 г. са били килия срещу килия. Знае за подадените от М. жалби до Комисия за превенция и противодействието на корупцията в Народното събрание, до Комисия по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите и до Комисия по конституционни и правни въпроси и Комисия по вътрешна сигурност и обществен ред към Народното събрание, в които сочи за извършени срещу него престъпления и че е осъден противозаконно по непредявени обвинения по поръчка на тогавашния министър председател Б. Б.. Няколко пъти М. му се оплаквал, че жалбите не са разгледани, и тъй като вярвал и се надявал да му обърнат внимание, изпаднал в безсилие и отчаяние, изолирал се, бил неконтактен, спрял да се храни, спрял да тренира, изпаднал в сериозна депресия. Ищецът имал нормални правни очаквания да се разгледа жалбата и да се вземе отношение по нея от Народното събрание и бил ядосан, че не са му обърнали никакво внимание.

Свидетелят С. А. Д. също знае за подадените от М. жалби до Народното събрание, заради осъждането му по непредявени обвинения, коментирали са. Той също е писал жалби до Народното събрание, но не са отговорили нито на него, нито на М.. Във връзка с това, М. му казал по време на престоя на открито, че иска да се самоубива, да си слага край на живота. Предполага, че се е чувствал отчаян, след като е искал да се самоубие.

По допустимостта на иска:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения

за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Искът е допустим, като въпросът, дали са налице незаконосъобразни действия или бездействия на Народното събрание или на негови служители и длъжностни лица, осъществяващи административна дейност е въпрос по съществото на спора, който трябва да се установи от настоящия съд на основание чл.204, ал.4 от АПК. За неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

По основателността на иска:

В конкретния случай, ищецът е направил до Народното събрание твърдения за извършени според него престъпления от магистрати във връзка с конкретни наказателни производства на Апелативния СНС и ВКС, и иска на съдиите от двете правораздавателни институции да се образува досъдебно производство или жалбите да бъдат изпратени по компетентност до Прокуратурата на Р България.

В хипотезата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато обезвредата се претендира заедно с инцидентното установяване в мотивите на решението на незаконосъобразност на действия или бездействия, за ефективното им доказване и установяване на евентуална забава от страна на административния орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, ищецът следва на първо място да докаже нарушаване на конкретни задължения, произтичащи от нормативен акт. Същият заявява, че служителите на Народното събрание не си спазват задълженията по чл.205, ал.2 от НПК и от това бездействие той е претърпял вреди. Счита, че задължения за действие по неговите жалби са имали Комисията за противодействие на корупцията в НС на РБ, Комисията по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите в НС на РБ, Комисията по конституционни и правни въпроси в НС на РБ, комисията по вътрешна сигурност и обществен ред в НС на РБ. Съгласно посоченият от ищеца текст на чл.205, ал.2 от НПК, когато узнаят за извършено престъпление от общ характер, длъжностните лица трябва да уведомят незабавно органа на досъдебното производство и да вземат необходимите мерки за запазване на обстановката и данните за престъплението. Според ал.3, в случаите на ал. 2, органът на досъдебното производство незабавно осъществява правомощията си за образуване на наказателното производство.

Според Глава трета от Конституцията на Република България, Народното събрание осъществява законодателната власт и упражнява парламентарен контрол. То не е орган на изпълнителната власт, т.е. не е административен орган и не носи отговорност по чл.1 от ЗОДОВ за своите законодателни актове. Според ал. 1 на посочения член, Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

Следователно, първият спорен по делото въпрос е, посоченото от ищеца задължение по чл.205, ал.2 от НПК, представлява ли административна дейност, за да може да се обвърже неизпълнението на това задължение с отговорността на държавата за вреди. При положителен отговор на този въпрос, следва да се изясни кои лица от Народното

събрание попадат в дефиницията за длъжностно лице по смисъла на чл.93, ал.1 от НК, тъй като задължението по чл.205, ал.2 от НПК се отнася само за длъжностни лица, но не и за органи на власт. После се дължи отговор на въпроса, налице ли е фактическо бездействие по смисъла на чл.256 АПК. Ако е налице бездействие, то следва да се установят претендираните вреди, въз основа на ангажираните от ищеца доказателства и наличието на причинно – следствена връзка между бездействието и увреждането.

Административна е дейност, която се осъществява от административни по своя вид органи и се извършва по административен ред, чрез упражняване на властнически метод. Поради това, визираното в НПК задължение за уведомяване на органите на досъдебното производство има характер на административна дейност, но само в случаите, когато то се извършва в кръга на службата, т.е. чрез властнически метод от длъжностни лица. Според дефиницията на чл.93, ал.1 от НК "длъжностно лице" е това, на което е възложено да изпълнява със заплата или безплатно, временно или постоянно:

а) служба в държавно учреждение с изключение на извършващите дейност само на материално изпълнение;

б) ръководна работа или работа, свързана с пазене или управление на чуждо имущество в държавно предприятие, кооперация, обществена организация, друго юридическо лице или при едноличен търговец, както и на нотариус и помощник-нотариус, частен съдебен изпълнител и помощник-частен съдебен изпълнител.

Посоченото в б. б) е неотнормируемо към фактическите установявания по делото. По б.а) - в българското законодателство липсва легална дефиниция на понятието "държавно учреждение" и неговите характеристики следва да се извлекат по тълкувателен път. Няколко са съществените юридически характеристики на правния субект държавно учреждение. То представлява социално образувание, което е признато за правен субект - юридическо лице, за носител на материални права и задължения, за адресат на материални правни норми, което обаче не притежава собствен патримониум, а титуляр на всички имуществени права е държавата. То се създава, за да подпомага организационно съответните държавни органи, включени в единния държавен апарат, при упражняване на своите властнически правомощия. Народното събрание като орган на власт не представлява държавно учреждение, но би могло да се допусне, че служба в държавно учреждение в Народното събрание на Република България изпълняват служителите в администрацията му. Тогава, единствено за тях в чл.205, ал.2 НПК се съдържа задължение за уведомяване, тъй като според Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, администрацията на Народното събрание подпомага и осигурява организационно-технически и експертно парламентарната институция, а в §7, ал.2 от ДР служителите в администрацията на Народното събрание са определени като парламентарни служители. Т.е. само в хипотезата на препращане /администриране/ управляване на жалба или сигнал, подаден от гражданин или жертва на престъпление може да възникне задължение за парламентарните служители по чл.205, ал.2 от НПК. При тълкуване на относимите разпоредби излиза, че не са обвързани със задължение по този текст нито комисиите в Народното събрание, нито отделните народни представители. Това обаче не означава, че макар да

нямат нормативно задължение, когато узнаят за извършено престъпление от общ характер и при наличие на желание от тяхна страна, не биха могли да сезират органите на досъдебното производство.

На следващо място, запознавайки се подробно със съдържанието на подадените от Е. М. жалби, съдът намира, че в тях не се съдържат конкретни данни, подкрепени с доказателства за извършени престъпления, а се правят оплаквания за допуснати процесуални нарушения от съдиите в АСНС и ВКС, в резултат на които той е бил осъден по непредявени му, според него, с обвинителния акт обвинения. Нарушенията на наказателно-процесуалните правила се проверяват по реда на инстанционния контрол от горестоящата съдебна инстанция, което в случая е сторено от ВКС. След произнасянето на третата, последна инстанция, присъдата му е влязла в сила и не подлежи повече на преразглеждане, освен при наличие на основания за възобновяване на наказателното дело при условията на чл.422 и сл. от НПК. Посочените от М. „нови фактически положения“ във всичките жалби, представени по делото, не представляват ново обвинение, което да не му е било предявено по реда на чл. 219 от НПК, а става въпрос за установяване от съда в хода на съдебното следствие на нови факти, които не са дотолкова съществени, че да се отразят на правната квалификация на деянията, за които е осъден. Следва да се отбележи, че настоящата инстанция няма достъп до делата на М. пред АСНС и ВКС, нито разполага с правомощия да преценява дали е било необходимо да се извърши изменение на обвинението от прокуратурата, което да му се предяви наново по реда на НПК, но основавайки се на доказателствата, събрани в настоящото административно дело и изхождайки от съдържанието на жалбите, не намира фактическо и правно основание за становището на ищеца, че е бил осъден по непредявени му обвинения. Тъй като няма приложени никакви доказателства за извършени престъпления от съдии, а само лични твърдения на жалбоподателя М., съответните длъжностните лица от администрацията на НС са преценили и са препратили жалбите с вх. № ПГ-47-2194-Е-11/02.03.2022г., № ПГ-47-2194-Е-12/02.03.2022г. и № ПГ -47-2194-Е-13/02.03.2022г. на Министъра на правосъдието, а с писмо №К.-447-2194-Е-1 от 30.03.2022г., подписано от Председателя на Комисията по правата на човека, вероизповеданията и жалбите на гражданите е бил уведомен подателят им, че жалбите са препратени.

Предвид изложеното, не се установяват по делото твърдяните в исковата молба фактически бездействия, противоречащи на нормативно възникнали задължения за действия, поради което и въпросът за наличие на вреди, произтекли от тези бездействия не следва да бъде изследван. Само за пълнота може да се отбележи, че видно от изложението на ищеца в хода на устните състезания, негови жалби със същото или подобно съдържание вече са стигали до Прокуратурата на Република България, която е компетентна да разследва престъпления.

Предвид горните мотиви, исковата молба като недоказана и неоснователна следва да се отхвърли. На ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, определено по реда на НЗПП.

На основание на основание чл. 203 и следващите от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба на Е. Д. М. срещу Народното събрание на Република България, с която се иска да му бъде присъдено обезщетение в размер на 20 000лв. за претърпени неимуществени вреди от бездействието на ответника в периода от 02.03.2022г. до 13.06.2022г. да се произнесе по подадени от него жалби с погрешно посочени номера в исковата молба и действителни номера: вх. № ПГ-47-2194-Е-11/02.03.2022г, вх. №ПГ-47-2194-Е-12/02.03.2022г. и вх. № ПГ-47-2194-Е-13/02.03.2022г., с които е подал сигнал за извършени престъпления и корупция по високите етажи на властта в РБългария, както и извършени срещу него престъпления от АСНС и ВКС.

ОСЪЖДА Е. Д. М. да заплати на Народното събрание на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщението му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: